

Pere Antoni Pons

Brigadoon

Hollywood sempre ha estat una immensa paradoxa, i segurament, més exagerada en els seus anys daurats que no pas ara. Bon exemple d'això eren les *majors*, les grans productores, entre les quals hi havia una competència ferotge per veure qui tenia més estrelles, qui recaptava més diners, qui aconseguia majors ingressos, i a la vegada, aquestes mateixes productores, feien pel·lícules en què l'heroi, o els herois, l'únic que cercaven era fugir del món salvatge del *business*, i trobar la plenitud, la felicitat, en coses menys materials. No era un cas d'autoexorcisme, ni tampoc intents per part de la indústria de redimir-se, senzillament donaven més diners aquest tipus de film.

Brigadoon és un exemple claríssim d'això. Tota la maquinària de la Metro Goldwyn Mayer al servei d'una idea que, si bé durant la primera part de la pel·lícula només sembla una excusa per exhibir el virtuosisme coreogràfic de Gene Kelly i els coloristes decorats de cartó-pedra dels estudis, al final acaba convertint-se en la contraposició de dos mons. Un, el món frenètic i postís de la societat nord-americana, i l'altre, l'utòpic i senzill d'una comunitat immaculada, quasi edènica. Prenent, és clar, partit per aquesta darrera.

No siguem tan prosaics, però, *Brigadoon* també és el nom que rep la imaginació de Vincente Minnelli quan es materialitza i es converteix en un petit poble del cel·luloide. Com anell al dit li venia al director l'obra musical d'Allan Jay Lerner, en què dos homes de negocis, arribats de Nova York per caçar en les boirosses i ombrívols Highlands escoceses, descobreixen un poble que no surt al mapa, on el temps sembla que s'ha aturat, i la gent és feliç entre paratges bucòlics i músiques en l'idíl·lic transcórrer quotidià.

Així, els caçadors, interpretats per Kelly i Van Johnson, contemplen un món absolutament net, totalment di-

ferent d'allò que ells en diuen vida, del qual el personatge de Kelly queda fascinat, gràcies sobretot a l'encant d'una de les habitants, interpretada per Cyd Charisse, de la qual s'enamora. Hi ha un problema, però, gràcies a un miracle el poble només apareix un pic cada cent anys, per així mantenir-se pur davant els incontrastats i devastadors canvis del món exterior. Òbviament, cap dels qui hi viuen pot anar més enllà d'uns límits marcats, i tan sols hi ha una manera de passar a formar-ne part: estimar amb tota l'ànima un dels habitants.

Arribats a aquest punt, la pel·lícula esdevé reveladora metàfora d'un dels

temes més tractats en totes les arts: l'amor com a salvador, l'amor com a únic paradís possible en aquest món, representat, no només per la parella protagonista, sinó sobretot pel poble, per *Brigadoon*, amb la placidesa dels seus costums, la fesomia senzilla però llampanant de l'indret, i el joïós agraïment de, simplement, viure. Fàcil, maniqueu? Sí. Però bellíssim. ■